

PARS II

LIMEN 1

Praeter Omnem Coniecturam.

Est mira quaedam adrogantia quae homines comitatur.

Credimus nos vitam praevidere posse.

Annos in consiliis struendis consumimus.

Proposita in quinque annos.

Rationes in decem annos.

Computationes.

Coniecturae.

Fasti.

Tabulae.

Deinde res ipsa advenit.

Et res ipsa consilia nostra numquam legit.

Diu credideram experientiam praevidendi facultatem gignere.

Quo plus discis.

Quo plus cognoscis.

Quo plus peregrinaris.

Eo magis intellegere deberes quid futurum sit.

Logicum videbatur.

Rationabile videbatur.

Etiam scientificum videbatur.

Deinde vitae libuit contrarium demonstrare.

Flexus maximi semper sine constituto
advenerunt.

Nihil ante pactum.

Nihil praenuntiatum.

Nulla monitio.

Veniebant, nihil aliud.

Interdum sub specie occasionis.

Interdum sub specie iacturae.

Interdum sub specie congressus.

Interdum sub specie morbi.

Discrimen non nisi postea intellegitur.

Cum intus versaris, omnia idem esse videntur.

Intermissio.

Mutatio subita.

Declinatio.

Iter ad id tempus confectum contemplan-
s, miram quandam figuram animadvertere
incipiebam.

Quotiens mihi persuasum erat me omnia
intellexisse, aliquid accidebat quod
quaestionem mutabat.

Et cum quaestio mutatur, responsum quoque pretium amittit.

Memini singulare quoddam vitae meae tempus.

Experientiam habebam.

Onera.

Res gestas.

Notitias.

Omnia satis claram viam indicare videbantur.

Mihi persuasum erat futura certum quendam cursum secutura esse.

Non quod adrogans essem.

Quod indicia id dicere videbantur.

Tum vita fecit id quod optime facere scit.

Mensam lusoriam mutare.

Non regulas.

Mensam.

Haec est pars quam paene nemo narrat.

Cum mensa mutatur, experientia collecta non evanescit.

Sed fit impar.

Denuo discendum est.

Denuo observandum.

Denuo audiendum.

Superbiam deicit.

Idemque simul mirabile est.

Nam nos admonet nos multo diutius discipulos
esse quam credimus.

Annis labentibus improvisum magni aestimare
coepi.

Non quod commodum esset.

Numquam est.

Sed quod sincerum erat.

Improvisum homines cogit se quales sint
ostendere.

Cum omnia consilio respondent, quivis peritus
videri potest.

Cum consilium evanescit, ingenium emergit.

Quos maxime admiror non sunt qui futura
recte praeviderant.

Sunt ii qui futura quae non praeviderant
transire sciverunt.

Haec alia peritia est.

Multo rarior.

Multo humanior.

Vivimus in mundo qui eos praemiis afficit qui
confidentes videntur.

Qui confidenter loquuntur.

Qui eventus promittunt.

Qui praedictiones offerunt.

Ego, tempore procedente, magis iis confidere
coepi qui cum incerto vivere sciunt.

Nam incertum non est vitium ordinis rerum.

Est ipse ordo rerum.

Universum numquam cum ullo pactum
praevidendi subscripsit.

Attamen mirari pergimus.

Queri pergimus.

Improvvisum pro exceptione habere pergimus.

Fortasse contrarium facere deberemus.

Id pro norma habere.

Cum tandem hanc sententiam accipis, aliquid
mutatur.

Desinis absolutum imperium sectari.

Desinis cautiones exigere.

Desinis vivere quasi futurum possessio privata
sit.

Et incipis vivere ut explorator.

Cum cura.

Cum reverentia.

Cum curiositate.

Memini sententiam quam vita me sine verbis docuit:

Res optimae et res pessimae numquam litteras commendaticias mittunt.

Adveniunt.

Intrant.

Faciem locorum mutant.

Deinde abeunt effectus relinquentes.

Nostrum est statuere quid iis faciamus.

Retro spectans, animadverto multas ex experienciis quas praecipuas habeo numquam praeviam rationis aestimationem superaturas fuisse.

Nimis periculosae erant.

Nimis veri dissimiles.

Nimis implicatae.

Nimis diversae ab eo quod animo finxeram.

Attamen eae ipsae sunt quae hominem quem factus sum aedificaverunt.

Quapropter hodie praevidendi facultatem non iam virtutem duco.

Commoditatem eam duco.

Vera virtus alia est.

Manere apertos.

Manere attentos.

Manere discendi capaces.

Etiam cum vita mensam mutat.

Etiam cum fatum quaestionem mutat.

Etiam cum futurum, ianua non pulsata, in
conclave intrat.

Nam est veritas quam didici continentes,
discrimina, necessitudines, successus et
naufragia transiens.

Res maximi momenti vitae meae semper
praeter omnem coniecturam acciderunt.

Et eo ipso loco pars optima fabulae incipiebat.